

ศ.ค.ศ. 2537

จากชีวิตถึงชีวิต

ในที่สุดปีเก่าก็ผ่านพ้นไปโดยมีปีใหม่เข้ามาแทนที่ มันเป็นอีกรอบหนึ่งของวัฏจักรทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งดำรงอยู่ร่วมกันโดยที่มีกฎธรรมชาติเป็นพื้นฐานกำหนด หากเริ่มต้นพิจารณาจากมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากชีวิตของบุคคลซึ่งเกิดมาจนพอสมควรแล้ว แต่ปล่อยตัวเองให้ตามกระแสไปวันหนึ่ง ๆ อาจรู้สึกได้ว่า ชีวิตเป็นสิ่งจำเจ จนถึงไร้คุณค่าและความหมายมากขึ้น เนื่องจากมีโอกาสสัมผัสกับ ปีเก่า-ปีใหม่ หรือสภาพการเปลี่ยนแปลงลักษณะอื่นใดก็ตามซึ่งตนเองมองไม่เห็นอะไรสักซึ่งไปกว่า ส่วนซึ่งเป็นเพียงเปลือกนอก

แต่หากเป็นคนชวนช่วยศึกษาหาความรู้จากทุก ๆ เรื่องที่ผ่านเข้ามาในกระแสชีวิตประจำวันอย่างไม่นิ่งเฉย คงเห็นว่าโลกนี้ มีสิ่งท้าทายต่อการเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง และโอกาสในการเรียนรู้ก็อยู่ที่ตัวเองโดยแท้ โดยที่ไม่มีอำนาจจากบุคคลใดหรือสิ่งอื่นใดมาปิดกั้นได้เลย น่าจะทำให้เกิดกระแสความคิดสู่สิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง จนถึงขั้นรู้สึกได้ว่า ชีวิตนี้เป็นสิ่งมีคุณค่าและความหมายอย่างยิ่ง

จากวิถีทางที่ชีวิตแต่ละคนได้ผ่านมา ถ้าประสบการณ์ช่วยให้ตระหนักได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเห็นได้สัมผัสได้ ล้วนปรากฏอยู่ในกระแสการเปลี่ยนแปลงร่วมกัน โดยมีสังขารเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะในแต่ละช่วง คงสามารถรู้และเข้าใจได้ว่า แต่ละสิ่งซึ่งปรากฏให้เห็นเป็นภาพอยู่ในสิ่งแวดล้อมของแต่ละชีวิตในทุกขณะ ไม่ว่าจะมามีรูปลักษณะหรือสภาวะอย่างไร ต่างก็มีชีวิตชีวาด้วยกันทั้งนั้น แม้กระทั่งเมล็ดดินหรือทรายแต่ละเม็ดซึ่งอาจมีขนาดเพียงผงธุลี เท่านั้น

ภายในพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ จึงไม่ควรนำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอยู่ท่ามกลางภาวะหลากหลายอย่างอิสระแต่มีเหตุมีผลเชื่อมโยงถึงซึ่งกันและกัน มาแบ่งแยกออกจากกัน แม้ด้วยภาพอย่างร่วม ๆ เพียงว่า คน สัตว์ และต้นไม้เท่านั้นคือสิ่งมีชีวิต ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่ควรนำมาตีค่า— อย่างเข้าข้างตัวเองด้วยว่า คนเท่านั้นที่ถือว่าเป็นชีวิตอันประเสริฐสุดเหนือสัตว์และสิ่งอื่น ๆ มิฉะนั้นแล้วก็คงไม่จบเพียงแค่นั้น เนื่องจากหากมุ่งสู่ทิศทางของกระแสแนวความคิดกล่าว ก็ยังคงสืบสานต่อไปได้อีกถึงความรู้สึกที่ว่า ตัวเองเท่านั้นที่มีความเป็นเลิศประเสริฐสุดเหนือบุคคลอื่น ในเมื่อยังมีสังขารอันน่าจะเป็นได้ชัดเจนว่า มนุษย์ในโลกนี้หาได้อยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นไม่

ทั้งนั้น ชีวิตกับชีวิต ไม่ว่าจะเป็นคนกับคนด้วยกัน หรือกับชีวิตอื่นสิ่งอื่น หากมองด้วยทรรศนะซึ่งปลอดจากภาวะเห็นแก่ตัวในระดับหนึ่งได้แล้ว ย่อมจะเห็นได้ชัดเจนว่า ต่างก็มีคุณค่าในตัวเองเสมอเหมือนกันหมด หากบุคคลใดยังคงปรากฏความรู้สึก เลือกว่ารักมักที่ซึ่ง อยู่มายืนในรากฐานตัวเองย่อมเข้าใจได้ว่า บุคคลนั้นยังคงไม่อาจเข้าถึงสังขารของสิ่งทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สังขารในชีวิตตนเองอันควรถือว่า เป็นพื้นฐานของเหตุที่สำคัญที่สุด

หากการเป็นไปดังกล่าวนั้น แม้ว่าชีวิตจะผ่านพ้นกระแสปีเก่าไปสู่ปีใหม่มาแล้วก็รอบ โดยที่มีการผ่านประเพณีซึ่งมีการให้-การรับความสุขปีใหม่แก่กันและกันมาแล้วก็ครั้งหนึ่ง ก็คงไม่อาจรู้ถึงความหมายอันแท้จริงของความสุขได้ นอกจากทำตามกระแสซึ่งกำหนดขึ้นโดยบุคคลอื่น ซึ่งจริง ๆ แล้วนอกจากไม่ช่วยให้พรที่นำมอบแก่กัน ได้มีโอกาสบรรลุผลอย่างแท้จริง ยิ่งก่อให้เกิดภาวะสูญเสีย โดยที่มีการแสวงหาอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ เข้าไปไว้ในรูปแบบ อันถือเป็นภาระนำเอาเงื่อนโซแห่งทุกข์เข้าไปสะสมไว้มากขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อกล่าวถึง ชีวิตกับชีวิต บนพื้นฐานทิศทางที่มุ่งสู่ความสุขอันแท้จริง ทำให้นึกถึงคำกลอนบทหนึ่งซึ่งได้มีการลิขิตไว้ในอดีต และยังคงอยู่ในความทรงจำตลอดมาตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กว่า **คนเห็นคนเป็นคนนั้นแหละคนเห็นคนใช้คนใช้คนไม่** กวาเนิคคนเป็นคนทุกคนไป จะแตกต่างกันได้แค่ชีวิต

หากบุคคลใดเข้าถึงสาระดังกล่าวแล้วได้ย่อมเห็นได้ว่า ผู้ซึ่งเห็นคนเป็นคนซัดจั้งแล้ว ย่อมเห็นคุณค่าของทุกชีวิตและทุกสิ่งทุกอย่างแม้เมล็ดดิน เม็ดทรายที่มีขนาดเท่าผงธุลีและเพียงเม็ดเดียว เสมอเหมือนกันหมด ซึ่งบุคคลลักษณะนี้ย่อมเป็นผู้ซึ่ง ภายในตัวเองได้เข้าถึงความสุขแล้ว และไม่ว่าจะเริ่มต้นการใดโดยอ้อมส่งผลนำสู่

ความสุขและความสำเร็จได้ทุก ๆ เรื่อง กับอีกด้านหนึ่ง ยิ่งมอบความสุขให้กับผู้อื่น ตนเองก็ยิ่งได้รับความสุข
ลึกซึ้งยิ่งขึ้น อย่างไม่มีกระแสอันใดจะมารีครอนทำลายได้เลย

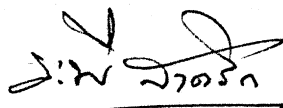
เมื่อนำเอาประเด็น การเข้าถึงความสุขที่แท้จริง มากล่าว จริง ๆ แล้วคงหาใช้ว่าจะเน้นอยู่กับการ
สร้างกระแส นำมามอบให้คนอื่นนั้นค่อนข้างง่าย ๆ ดังเช่นการหาซื้อบัตรอวยพรสวย ๆ มาเขียน หรือการ-
หาของขวัญที่ถูกใจมามอบให้กันไม่ แต่ในขณะที่सानกระแสจากใจออกมาเป็นข้อเขียนคำพูด ถ้าจะกล่าวว่า หาก
บุคคลใดผู้ซึ่งกำลังส่งความสุขให้แก่ผู้อื่น ยิ่งคงคิดว่าความทุกข์หรือความเคียดริบใจซึ่งตนเองได้รับไม่ว่าเรื่อง
ใดขณะใดเกิดจากคนอื่น แล้วมุ่งคิดมุ่งกระทำเพื่อหวังบังคับไปยังใครต่อใคร รวมถึงการวิ่งเต้นขอความช่วยเหลือ-
เหลือจากคนอื่นนั้น แม้การมุ่งขานสาธกกล่าวจากสิ่งซึ่งตนเอง เชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ มันก็เป็นเพียงภาวะบังคับ
ที่ยังมองไม่ถึงจุดเริ่มต้นของวิถีทางมุ่งสู่ความสุขที่แท้จริง หรือซึ่งมุ่งมอบความสุขให้แก่ผู้อื่นจึงยังไม่สามารถบรรลุ
ผลถึงเป้าหมายอย่างจริงจังได้

บุคคลที่ควรได้รับการยอมรับว่าบรรลุถึงแนวทางนำสู่ความสุขโดยแท้ แม้กระทำการสิ่งใดย่อมบังเกิดพร
เป็นธรรมชาติ โดยที่สามารถให้ความสุขแก่เพื่อนมนุษย์อยู่ในตัวเองอย่างไม่จำกัดไว้ด้วยกรอบใด ๆ ทั้งสิ้น กับ
อีกประการหนึ่ง บุคคลใดบรรลุถึงความสุขที่แท้จริงแล้วย่อมเข้าใจถึงได้ว่า ชีวิตแต่ละขณะที่เกิดมา ค่าก็เปรียบ
ได้ดุจหยาดน้ำธรรมชาติหยกหนึ่งในยามรุ่งของแต่ละวัน อันเกิดจากกระแสการเปลี่ยนแปลงร่วมกันของสิ่งต่าง ๆ
พลแสงแดดปรากฏและแรงกล้ายิ่งขึ้น ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คืออำนาจสังขารจากสากลจักรวาลนั่นเอง ภาพของหยด
น้ำแต่ละหยดซึ่งหลากหลายก็จะอันครหานไปในที่สุด โดยที่มวลดังกล่าวยังมีการสานกระแส เปลี่ยนรูปร่างไป
ปรากฏอยู่ในรูปลักษณะอื่นและชีวิตอื่นอย่างอิสระ

อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ปรากฏเป็นภาพหยาดน้ำแต่ละหยด อย่างน้อยก็ทำหน้าที่เป็นแต่ละส่วนที่ช่วยให้
ภาพบรรยากาศธรรมชาติ สะท้อนถึงความสมบูรณ์สลับซับซ้อน ทำให้ยามเช้าเป็นสิ่งที่ชีวิตชีวาและมีความหมายสำหรับ
ทุกชีวิตและทุกสิ่งที่ยังคงอยู่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติสลับทอดต่อไป กับในคืนรูปวัตถุก็ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ให้ความ
ชุ่มชื้นแก่ใบไม้ใบหญ้า รวมถึงสิ่งอื่น ๆ นั้นแต่ละจุดในขณะนั้น เพื่อความสมบูรณ์ควรถ้วนของธรรมชาติจากทุก ๆ
ชีวิตและสรรพสิ่งต่าง ๆ อันเป็นสิ่งสานถึงซึ่งก็มและกันอย่างเป็นเนื้อเดียวกันมาโดยตลอด

โดยที่ เชื่อว่า หากบุคคลใดผู้ซึ่งชีวิตได้ดำเนินมาถึงขั้นที่สามารถมองเห็นภาพจริงของสิ่งดังกล่าวแล้ว ได้
ชัดเจนยิ่งขึ้นเพียงใด ชีวิตบุคคลนั้นย่อมมุ่งวิถีสู่ความสุขที่แท้จริงชัดเจนยิ่งขึ้นเป็นสังขารแก่บุคคลนั้น .

ขอขอบคุณที่ ได้กรุณา ๖ ดวงหัวใจ
ชี้ทิศทางร่มเมฆ ๖ กว้างหน้าองศา
เพื่อประโลมสุข ของส่วนรวม.

ระพี สาคริก

6 ถนนพหลโยธิน ซอย 41

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

ธันวาคม 2536